

Патријарх Порфирије: Пут ка Царству небеском налази се на двоједином темељу смирења и љубави

Патријарх Порфирије: Нека би Господ дао да увек имамо смирења пред Богом и љубави према Њему, а када стојимо на та два камена, двоједином темељу смирења и љубави, ми смо већ овде и сада на врхунцу у Царству небеском.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 30. јануара 2022. године, на празник Преподобног Антонија Великог, светом архијерејском Литургијом у Саборном храму Светог Саве на Врачару. Саслуживали су преосвећена господа епископи далматински Никодим и ремезијански Стефан. Беседу Патријарха српског г. Порфирија доносимо у целости:

Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Луки, речи самога Господа којима је сувишно било какво тумачење. Оне су саме по себи довољно једноставне и довољно јасне, толико да свако ако их се држи може да расте из тајне у тајну, из Откривења Божјег у Откривење Божје. Ми неретко постављамо многа питања и многе једноставне речи нам нису јасне зато што имамо потребу да правдамо своје слабости, да правдамо своје промашаје, да

правдамо свој грех. Реч Јеванђеља, Реч Господња је једноставна и изнутра говори и обраћа се сваком човеку.

Стојећи скрушено, скромно и смирено пред лицем Божјим свако од нас могао би да осети и да каже: Господе, ја сам слаб и немоћан, ја сам грешан и не постоји ниједна реч, ниједан разлог спољашњи којим бих се могао оправдати, али хвала Теби, љубави Твојој и Твојој милосрђу што ниси дозволио да све свој склоности пустим да се спонтано развијају у моме животу, јер бих онда био неупоредиво слабији и падао бих још ниже него што сам пао. Дакле, слаб сам и немоћан, промашен и грешан, али Ти, Господе, знаш моје срце и Ти си љубав и Ти можеш све и свакога, па и мене последњег недостојног, узети у наручје своје.

Толико је, браћо и сестре, једноставна Реч Божја да њој није потребно никакво додатно тумачење. Исто тако, Реч Божја као упутство за наш живот опет је сасвим једноставна и јасна. Нема тог човека који не зна шта је добро, који не зна шта ваља чинити да бисмо као људи живели у сагласју са оним што је нормално, са оним што је природно наше стање. Бог нам је дао савест и сви изнутра непогрешиво, ако хоћемо да послушамо тај глас своје савести, знаћемо шта је исправно, знаћемо да разликујемо црно од белог, знаћемо да разликујемо шта је то здраво, а шта је нездраво. Али ако би неко помислио да, ето, не може довољно јасно и гласно да послуша и чује своју савест, у данашњем Јеванђељу сам Господ каже: Ако хоћете да уђете у Царство Небеско тј. ако хоћете да будете нормални, читајте Јеванђеље и ту у Јеванђељу вам је дато шта је исправно, а шта неисправно. Дата је истина и она се јасно разликује од лажи.

Дакле, у закону Божјем, у заповестима Божјим нама је осликан лик и портрет свакога од нас уколико хоће да се уклопи у оквир замисли Божје, промисла Божјег, Његове љубави. Онда када пођемо путем живота у Христу препознајемо макар понекад да желимо да у потпуности будемо у наручју Божјем, да имамо потребу да се усавршавамо, да идемо ка савршенству. Кроз уста овога младића из Јеванђеља Господ нам је рекао да се држимо заповести Божјих које нас воде у слободу, које не укидају нашу слободу, него напротив воде нас у слободу од греха, од пролазности, од смрти, воде нас у слободу која се зове љубав као потпуно предавање Богу и потпуно предавање себе ближњем. Да би испуњавање заповести заиста било благотворно за нас, да би послушавање савести наших било спасоносно за нас, важно је да у темељу нашега труда, ма какав он био, будемо смирени и то управо значи Реч Господња: Ако хоћеш савршен да будеш све што имаш

раздели и узми крст свој и пођи за Христом. То је, браћо и сестре, смирење. Шта ова реченица значи? То значи да независно од тога колики је наш иметак, било да имамо много или мало, једнако треба да се одрекнемо тога што имамо, у смислу да знамо да није имање оно што нас чини врлинским људима, да није имање само по себи оно што нам обезбеђује сигурност, оно што нас чини бољима од других, него да колико год имамо, имали мало или много, будемо свесни да наш живот не зависи искључиво и само о земаљском хлебу, који је потребан наравно за наш живот, него да наш живот и смисао нашег постојања зависи од сваке речи која излази из уста Божјих тј. Да поделити оно што имаш, одрећи се онога што имаш то значи ставити Бога на право место у лествици вредности свога живота, никада га не ставити на прво место, да оно што имаш буде и извор твога постојања, своје сигурности, твога достојанства, него да увек будеш свестан да је Христос живи Бог, алфа и омега нашега постојања, да можемо и читав свет задобити и сву славу овога света стећи и притом држати се и закона Божјег, али ако немамо смирења, тј. ако не утемељимо себе на Христу, ако нисмо спремни у сваком тренутку да прихватимо вољу Његову, вољу Његову за нас о нама, са благодарењем онда је несигурно и то што имамо, али је несигуран и чак овај наш ход путем држања заповести. Свака врста везивања за било што што није Христос нас спречава да до краја препознамо љубав Његову и да се њему свецело предамо било да је материјални иметак, било да се то имање огледа у поседовању врлина, у испуњавању закона, јер онда испуњавање закона постаје спољашње и има за циљ да то други виде, да похвале и препознају, да кажу како смо ми добри и бољи од других. У таквом разумевању и испуњавању закона и поседовања иметка ми смо заправо губитници.

Ево, браћо и сестре, све што имамо Христа ради увек да будемо спремни да се одрекнемо, тј. и када то имамо да смо га се већ одрекли, да нам служи као дар Божји уз помоћ којег ми можемо да покажемо, потврдимо и пројавимо своју љубав у односу на ближње тако што то што имамо као дар од Бога не доживљавамо као своје него да делимо са другима било да је у питању материјални или духовни иметак.

Нека би Господ дао да увек имамо смирења и љубави, смирења пред Богом и љубави према Њему, а кад стојимо на та два камена, на двоједином темељу смирења и љубави, ми смо већ овде и сада, браћо и сестре, у пуноћи у Царству небеском и на путу савршенства. Да Бог да да утемељимо себе у смирењу и љубави и да онда заиста у савршенству, ка савршенству из славе у славе растемо заједно са свима светима који су остварено Јеванђеље, који су

Христос облагодаћени и који славе Њега Једнога у Тројици Бога, и ми им се придружујемо, Оца и Сина и Светога Духа сада увек и у векове векова. Амин!

th: 0px;

spc.rs